

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ 'ΝΟΥΜΑ.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Μαγιάτικου διαγωνισμοῦ μας θὰ τὸ δημοσιεύουμε ἕστερ' ἀπὸ δέκα πέντε μέρες. Τώρα ἀρχίζει ὁ διαγωνισμὸς γιὰ τὸν 'Ιούνιο. Ὅροι, οἱ βιοὶ πάντα, μὲ τὴν διαφορὰ πῶς ἐκεῖνα ποῦ θὰ μᾶς στείλουν, μποροῦν νὰ ἔχουν κ' ἴσα μ' ἐξήντα λέξεις.

Μὰ ἔχι, γιὰ τὸ Θεὸ, ἄλλο ποιήματα. Ἄς μᾶς στέλνουν οἱ φίλοι καὶ πεζά. Νά, διαλογάκια, χωρατάδες, κἀγι σὰν τὰ παραγραφάκια, ποῦ δημοσιεύουμε.

Δοιπὸν ἴσα μ' ἐξήντα λέξεις, τὸ βραβεῖο δέκα δρ. καὶ προθεσμία ἢ τελευταία μέρα τοῦ 'Ιουνίου.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

C'est de la poussietre, mon âme. Clémence.

Τώρα θα φάλλω τῶν μαλλίων σου τὴ χάρη. Τώρα τῶν μαλλίων σου τὸ πλάνημα θὰ τραγουδήσω.

Δύσε τις κορδέλλες τις τριανταφυλλίδες καὶ ξεπλέξε τις καστανιές πλεξούδες κ' ἔλα κἀπὸ στὸ χᾶδι τοῦ κοκκαλινοῦ χερσιού μου.

Ὁ ἥλιος γέρνει. Μὴν κλαῖς, κ' ἢ λιγωμένη ψυχὴ μου ἔφησε νὰ πέτῃ ἀπ' τὰ νωθὰ χέρια μου τὸ κομπολόγι τῶν μαργαριταριῶν. Μὴν κλαῖς καὶ δὲν θὰ μείνουν στὰ δάχτυλά μου τὰ χνούδια ἀπ' αὐτὸ τὸ πλάνο κυνήγι τῶν πεταλούδιων. Καὶ δὲν θὰ μείνῃ στὰ δάχτυλά μου, ὅπως ἴδες, σκόνη, ψυχὴ μου στῶν μαλλίων σου τὸ χᾶδι. Δύσε τὰ μαλλιά σου κι ὠνευρεύτηκα μὴ πολὺχρομῆ ἁρμονία.

Δύσε τὰ μαλλιά σου κι ὠνευρεύτηκα ἥλιος πεθαίνει.

Μία φορὰ μπήκαε στὴν ψυχὴ μου σὰ μιὰν ἀγινὴ μελωδία κ' ἔκαμες ν' ὄνητηγῆσουν ὅλες οἱ ἀραχνιασμένες γωνιές της. Ἔλα τώρα ποῦ σφαλνοῦνε τὰ λουλούδια, ἔλα τώρα ποῦ σπικραροῦν τὰ χρώματα. Κι ὡς πολυέλαιος ἀγνάντια στὸν ἐπιτάφιο τῶν χρωμάτων ἄς ἀνάψῃ ἢ κόμη σου.

Θὰ εἰδύσουμε κ' οἱ δυὸ σ' ἓνα δεῖλι' καὶ θὰ εἰδύσουν τὰ λόγια ποῦ ρίχνω στὸ χαρτί γιὰ σένα. Μὰ ἔνα τραγοῦδι θὰ μὲν προσκεφάλι μας στὸν ξεχασμένο τάφο. Ἐκεῖνο ποῦ κανεὶς ἄλλος ἀπ' ἐμᾶς δὲ διέδασε' τὸ χειρόγραφο ἐκεῖνο ποῦ ἔχω μὲσα τυλιγμένη τὴν καστανιά σου πλεξούδιτσα ποῦ μοῦ χάρισε. Δικός μου θηταυδός, ποῦ μ' ἀναγαλλιᾶζει, ποῦ μὲ ξετρελλαίνει, εὐκόλα ἄλλου κτήμα δὲν γίνεται.

Κ' εἶνε σὰ μιὰ πικρὴ ζωὴ, ἓνα χρυσὸ στεφάνι, κ' εἶνε σ' ἓνα εἰδύσιμο μὴ δόξα κορώνη' κ' ἐκεῖ ἢ ψυχὴ μου κρεμάστηκε. Καὶ τὴ δόξα τῶν μαλλίων σου λαχτάρισα.

Ποῦ σὰν πολυέλαιος ἀνάβει στὸ ἡλιόγευμα, ὅταν σωπαίνουμε κ' οἱ δυὸ, ποῦ φωσφορίζει στὴ φεγγαρονυχτιά σὰ θάλασσα, ὅταν σὰ λέω παλιές ἱστορίες κι ὅταν μὲ λές καινούρια λόγια, ποῦ μὲ γεννοῦν μιὰν ἀγνωστὴν ἰακτριχίλα.

Πόλη

ΡΟΔΟΦΙΛΟΣ

— Πῶς παῖ ἢ καινούρια του μαγεύριτσα; Τὴν ἔμαθες νὰ μαγεύρει;

— Ὅχι καὶ τόσο. Ἔνα ὅμως πρᾶμα κατόρθωτα κ' ἤσούσα. Ἐμάθα τέλος τὸν ἔντρα μου νὰ μὴν γκρινιάζει.

Δάσκαλος. Εἶπαμε λοιπὸν, λογιώτατε, πῶς τὸ κρῦο ευστέλλει κ' ἢ ζέστα διαστέλλει. Μπορεῖς νὰ μᾶς δώσεις ἓνα παράδειγμα;

Λογιώτατος. (Πονηρὰ) Μάλιστα. Τὸ καλοκαίρι μαγαλώνει τις ἡμέρες, κ' ὁ χειμῶνας τις μικραίνει;

Δάσκαλος (ποῦ ἀνάβει κ' ἔτσι τὸ χέρι του ἀπλώνει ὡς σὸ μάγουλο τοῦ λογιώτατου). Νά, καὶ παργέλα ἂν θέλεις.

Κ. Κολακάς. Ὁ κυρία μου, τί παιδάκι, τί πρόσωπο! Σὰς συχαίρουμαι, σὰς συχαίρουμαι...

Κυρία Δὲν εἶναι δικό μου αὐτὸ τὸ παιδάκι.

Κ. Κολακάς. Ὅχι; Μὰ σὰς συχαίρουμαι, σὰς συχαίρουμαι.

ΑΝΕΜΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

III

Ἐγείρες ἔτσι ἄθελα τὸ κεφάλαι σου τὸ χρυσὸ καὶ τὰ ξανθὰ σου μαλλάκια ἀγγίζαν τότες ἀλαφρὰ ἀλαφρὰ τὰ δικά μου' τὴν ὥρα κείνη μοῦ φαίνονταν πῶς ἀγγίζε τὴν ψυχὴ μου κάποιον μυρωμένο ἀγέρι, κάποιον ἀπέραντη μοσκοβολιά. Πορπάταγες στὰ δέντρα ἀπὸ κάτω καὶ τὰ πουλάκια σκαρωμένα στὸ κλαρί κελαδοῦσαν. Γλῦκα καὶ ζωὴ ἦταν περечυμένη στὸν κῆπο μας καὶ σ' ὅλα πρώτη βασίλευδες ἐσύ, ποῦ δὲ θυμοῦμαι τώρα καὶ κλαίγω' στὴν κοντόχοντρη λεμονίτσα ἀπὸ κάτω ποῦ τρεμόγευαν τ' ἀσπρολούλουδα ἔσκυψες κ' ἔκοψες ἓνα, τὰ φυλλάκια του μάδιδες σιγὰ σιγὰ καὶ τὰ σκόρπισες στὸν ἀνεμὸ τὸ σιγανὸ ποῦ ἀλαφροφυσούσε ἀπὸ πέρα. Πορπατοῦσες σιγαλά μὲ τὸ μάτι πότε στὸ βιβλίον σκημένο, πότε στὰ λουλούδια, καὶ τριγυροῦσες τὸν κῆπο πάντα συλλοισμένη, πάντα θλιμένη. Στὴ θάλη σου κ' ἢ καρδιά μου χτυποῦσε, κ' ἀπ' τὰ μάτια μου κυλιόσαν δάκρυα χιαντρά, ὅταν τις σταλαματιές, ποῦ στὸ κάθε θαλασσοἄδερμα πετιοῦνται ἀπ' τὸ βράχο. Μία δύναμη μυστικὴ βαστούσε τὴν καρδιά μου καὶ στὸ λάρυγγά μου εἰσέθε κάποιον θλιμένο τραγοῦδι.

Γαλήνη δέξω καὶ μέσα χαμόδι! Σταναχωρισόμουν, ἄθελα πάλι νὰ σοῦ πῶ, νὰ σοῦ μιλήσω φωτιά καὶ τρέλλα' ἢ σιγαλιά ποῦ βασίλευδες στὸν κῆπο σάπαζε τὴ φουρτούνα τῆς καρδιάς μου καὶ μὲ κλεινε τὸ στόμα' ὄχι τότες! τότες ἔζησα γιὰ πρώτη φορὰ στὴν εὐτυχία τῆς πίκρας' στὴν πίκρα τὴ γλυκιά ποῦ ὅλο πονεὶ καὶ κλαῖει, ποῦ ὅλο ζητᾷ, καὶ στὸ ἀδύνατο βρίσκει τὴν ὄνειρεμένη, τὴν ἀλάλητη γλυκάδα. Γιατί τὸ πλάνο ὄνειρο νὰ ὀδησῆ γιὰ πάντα στὸν κῆπο τῆς Ἀγάπης; γιατί νὰ μείνῃ ὡς ἐκεῖ ἢ χαρὰ κ' ἢ ἀπολαυσία νὰ φωλιάσῃ τώρα στὰ σωτικά μου καὶ στὴν ψυχὴ μου; γιατί δὲν ἀφίνες τὸν καρδοτσάκισμένο ναθαγὸ νὰ πλανιέται στὰ ὄνειρεμένα πέλαγα τῆς Ἀγάπης; γιατί ν' ἀπλώσῃς τὸ χερράκι σου τὸ ἀσπρουδὸ καὶ νὰ τραβήξῃς καὶ νὰ ξεσκίσης καὶ νὰ κομματίσης τὴ χρυσόπλεχτη σκέπη ποῦ σκέπαζε τὸ θάνατο; Γιατί; Γιατί...

ΜΑΡΚΟΣ ΓΕΡΑΝΗΣ

ΚΕΡΔΟΣ 328,540 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! **328,540** δραχμῶν ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσιτοῦ κ. **Ἰω. Φωτίου** εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουν κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν **328,540** δραχμῶν.

Ὁ κ. **Ἰω. Φωτίου** θέλει ν' ἀναβιβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς **1,000,000** δραχμῶν. Ἐπιθυμῶν δὲ ἓνα συμμετάσχωσι τοῦτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὁ π ο σ ο β ἰ θ ἄ ζ ε ἰ τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκάστην λαχειοφόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης εἰς **δραχμῶν 8** καὶ καλεῖ τοὺς θελοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως ἢ κληρωθῆ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τὴν χαρὰ νὰ εἰνῆναι ἢ πρώτη μὲ τὰς **70,000** χρυσῆς δραχμῶν τὴν **18** Ἰουνίου, ἔ. ἔ., ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὁσαύτως ἀσφαλιζονται καὶ λαχειοφόροι ὁμολογία τῆς αὐτῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης διὰ τὴν αὐτὴν εἰς τὸ ἄρτιον κλήρωσιν τῆς **18** Ἰουνίου **1904** ἀντὶ μίσης δραχμῶν ἐκάστη.

Συνταγματάρχης. Ἐτσι τοὺς θελω τοὺς μουσικὸς σου, κύριε ἀρχιμουσικῆ, εὔγε τοῦ! Παστρικοί, συγυρισμένοι, τὰ ὄργανά τους λαμπρὰ γαλισμένα. Ἔνα πρᾶμα ὅμως ἤθελα νὰ προσέξεις.

Ἀρχιμουσικός. Τί πρᾶμα, κύριε συνταγματάρχα;

Συνταγματάρχης. Ὅταν παίζουν, ἔπρεπε ὅλοι νὰ σηκώνουνε μαζί τὰ δάχτυλά τους μὲ τάξη στρατιωτικῆ, καὶ σὲ ἴσια διαστήματα καιροῦ, ἔτσι' ἔν δυό, ἔν δυό...

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τραπέζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα καὶ εἰς χρυσὸν ἀποδοτέα εἰς ὀρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῆ. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τ καὶ αὐτῶν πληρόνεται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἢ καταθέσεις.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρόνεται: ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης, ἐν Κερκύρα, δὲ Κεραλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης.

Τόκοι καταθέσεων

1	1/2	τοῖς 0)0	κατ' ἔτ. διὰ κατ. 6	μηνῶν
2	"	0,0	"	" 1 ἔτους
2	1/2	" 0,0	"	" 2 ἔτων
3	"	0,0	"	" 4 ἔτων
4	"	0)0	"	" 5 ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῶς ἢ ἀνόνημοι.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς θὰ δημοσιεύουμε ὠραιότατο διήγημα τοῦ Ἀργύρου Ἐφραλιώτη: καὶ δυὸ φύλλοι.

— Καίως καὶ ἐφέτα τραγουδάκια ἀνέκδοτα τοῦ κ. Μ. Μαλακάση μὲ τὸν τίτλον: «Λόγια στὸν ἀνεμὸ».

— Ἀπὸ τὸ παραπανῶν δὲ φύλλο, ἀριθ. 101, θάρχοι-σομε μὴ ἐπιφυλλίδια καινούρια καὶ πολὺ ἐνδιαφέρουσα.

— Εἶναι μὴ μελέτη τῆς κ. Laura Marholm: «Ὁ χρομιάτικος πολιτισμὸς ἐπὶ Σκανδιναβία», ποῦ τὴ μεταφράσει χάρη τοῦ «Νουμά» ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν ὁ κ. Karl Dieterich.

— Πόσο δύσπιστος ποῦναι ὁ Ρωμῆος μερικὴς φορές!

— Κάποιος φίλος μᾶς ρώτησε, ἂν τὰ γραμματῖα τοῦ κ. Κρίγκερ, ποῦ δημοσιεύσαμε τὸ 9' φύλλο, τάχα γραμμένα ὁ ἴδιος ἢ... τὰ γράψαμε μεῖς!

— Λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς ρωτήσῃ ἂν κ' ἢ εἰκόνα τοῦ κ. Κρίγκερ εἶναι ἀληθινή.

— Ἐχουν πάθει τόσα οἱ ἄθροιστοι ποῦ ὅλα ψεύτικα τὰ βλεποῦν γύρω τους.

— Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο, ἀφοῦ κάποτε μὴ ἐθνικὴ ἐφημερίδα (τὸ ἴδιο δὲ κάνουν κάθε μέρα, ἔθνικες: κὶ ἀντεθνικές!) δημοσίευσεν μὴ εἰκόνα τῆς Ντούζε, γιὰ τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας Βαρβάρας!

— Ὁ πολυτάλαντος ὁμογενὴς κ. Πέτρος Γιάνναρος τῆς Ἐπιτερινῆς ἐβήλωσε προχθὲς πῶς προσφέρει χιλίας δραχμῶν τὸ χρόνο γιὰ νὰ μὴ καταργηθῇ ὁ Λατσαίνεος διαγωνισμὸς.

— Ἐπειδὴ αὐτὴ ἢ δωρεὰ γίνεται γιὰ νὰ μὴ χάσῃ ὁ Κουρούπης τὴ χιλιοδραχμὴ ἐπιχορηγήσῃ του, καλὸ θάταν ὁ διαγωνισμὸς, δὴ καὶ μὲρὸ: νὰ ὀνομαστῇ «Κουρούπιος».

— Μὲ τὸ καινούριον ὄνομα μπορούσε νὰ μᾶς βγάλῃ καὶ τίποτε ἔργα τῆς προκοπῆς, ἀφοῦ ὡς «Λατσαίνεος» μᾶς γίωμισεν ἰηδίας.

— Τὰ τραγοῦδια ποῦναι στὸ βιβλίον τοῦ Ἐρμονα διαίρουνται σὲ πέντε μέρη: Μεσοχρονιάτικα, Ἀττικά, τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀγάπης, τῆς Ζωῆς.

— Ἀπὸ καθὲς μέρος, μὲ τὴν ἴδια σειρά, δημοσιεύαμε κὶ ἀπὸ ἓνα τραγοῦδι, κ' ἔτσι οἱ ἀναγνώστες μας, μὲ τὰ πέντε τραγοῦδια τῆς πρώτης σελίδας μας, θὰ νοιώσουνε καλὰ τὴν ποιήσῃ τοῦ Ἐρμονα.

— Εἶδατε καὶ συμφορὰ! Τὸν «Ἰππόλυτον» ἐβήλωσε πῶς θὰ παραστήσῃ τοῦ χρόνου ὁ θίασος τοῦ Μιστριώτη, τὸν «Ἰππόλυτον» τοῦ προσφέρει ἀμέσως ἀριστοτεχνικὰ μεταφρασμένο ὁ Ἐρμονας!

— Ἀ! μ' αὐτοὶ οἱ προδότες δὲν τὸν ἀφήνουν τὸν ἐθνικὸν Καρνάβαλον βῆμα νὰ κἀνῃ δίχως νὰ τοῦ βγοῦν μπροστά!

— Χρυσὸ παιδί ὁ Σαμπρόλ τῆς Ἐπιτερινῆς καὶ φρόνιμη μίλησε γιὰ τὸ βιβλίον τοῦ Ἐρμονα.